

Finantslov og uden Bemyndigelse ovenfra, fra Kongen, at sælge Eiendomme. De, der gjøre gjældende, at Minister Krieger som Minister havde en saadan Ret, som den, han har udøvet, tror jeg dog, ikke kunne udgaa at bevise eller oplyse, hvorfor der ikke skulde kongelig Stadsrettelse til dette Salg. — Efter Forslagsstillernes Opfattelse foreligger der saaledes i den Transaktion, der er udført med Hensyn til Marmorkirken og den dertil hørende Plads, en Kompetenceoverstridelse; vi mene, at der derved er paaført Statskassen et Tab, et direkte Tab derved, at den paagjældende Eiendom langt fra er udbragt til den Bærbi, som den maa antages at have eller at have haft allerede i 1874 i Handel og Wandel, og vi mene dernæst, at der vil komme et Tab for Statskassen, hvis Transaktionen fuldbyrdes, og der afleveres en Kirke til Bedligeholdelse. Vi mene saaledes, at det ikke blot er en formel Feiltagelse og en formel Urigtighed, der er begaaet af Ministrene, men at deres Fremfærd vil paadrage Statskassen reelle Tab. Vi tro, at alle tre Ministre maa være ansvarlige for denne Transaktions Følger, thi den ene af dem har indledet den uden at afslutte nogen endelig Kjøbekontrakt, den anden har afsluttet Kjøbekontrakten og derved endelig forbundet Statskassen og den tredje har givet Skjøde og derved sat det afgjørende Stempel paa Transaktionen. Vi tro, at den Færd, som saaledes er udvist af disse aftraadte Ministre, kan falde ind under Straffelovens § 141, for saa vidt der deri siges, at „den Embedsmand, som misbruger sin Embedsstilling til at foretage Noget, hvorved det Offentliges Rettigheder krænkes, er strafbar“. Forfaauidt Paragrafen gaar ud paa en saadan Forfærd, mene vi, at der kunde blive Spørgsmaal om dens Anvendelse paa de nævnte Ministre. Ligeledes tro vi, at i ethvert Fald vil Straffelovens § 143 komme til Anvendelse, idet der nemlig der siges, at „naar der udvises Forsømmelighed eller Skjodesløshed i Embedsforrelse, hvorfor Straf ei særskilt er fastsat i Lovgivningen, straffes den, som derved har udvist grov Forsømmelighed eller Skjodesløshed, med Bøder eller simpelt Fængsel“. — Jeg tror nu at have paavist, hvorledes vi opfatte, at disse Ministre have vist Forsømmelighed ved at efterkomme Finantslovens Bud og ved at undlade at gaa til Rigsdagen om en yderligere Bemyndigelse til den paagjældende Transaktion. Naar Forslaget indholder en Forventning om Erstatning, da maa det jo være en Selvfølge, hvis Straf anvendes, at Erstatning finder Sted. Forfaauidt der i Forslaget nævnes „andet Ansvar“, da er derved navnlig sigtet til Omkostningerne ved Sagsførelsen og andre Processualia.

Ninestad: Jeg tror, det er gaaet Flere, som det er gaaet mig, at de ved at se disse Forslag til Anklager mod Ministre fremkomme, ere

komme til at tænke paa, at man i de allerførste Aar har set Tiltale mod Ministre fremkomme ogsaa i andre Lande, og jeg tror, at den første Følelse, som denne Lankesforbindelse maa fremkalde hos os, er en levende Fornemmelse af Glæde over, hvor meget lykkeligere vi tilsyneladende ere stillede end hine andre Lande. Medens nemlig Anklagerne baade i Grækenland og i Amerika have drejet sig om grove Forbrydelser, som vare udøvede i egenlyttig Hensigt, saa ere vi saa heldig stillede her til Lands, at vi have Raad til at reise Ministeranklager angaaende Forhold, som Ingen nærer eller har yttret nogenformelst Tvivl om ere udsprungne alene af en Bestræbelse hos de vedkommende Ministre for paa bedste Maade at ramme de Statsanliggendes Lær, som vare betroede til deres Varetægt. Men om end saaledes Resultatet for Ministrenes Vedkommende stiller sig langt glædeligere for os i Sammenligning med de andre Lande, turde det vel derimod være noget mere tvivlsomt, om det Samme kan siges for Representationens Vedkommende; thi medens hist Anklagerne ere udgaaede fra en priselig og man kan vel sige nødvendig Bestræbelse for at fjerne fra Statsstjernen — navnlig den højeste Statsstjerne — enhver Egennytte og Slethed og ramme de virkelig Skyldige, kan den her i bedste Fald siges at være motiveret ved en noget overdreven Hævdelse af, hvad man anser for at være Bevillingsmyndighedens Ret, en noget overdreven Frygt for, at den skal blive gaaet for nær, og i værste Fald en noget overdreven Lidenskabelighed overfor politiske Modstandere, en noget overdreven Tilbøjelighed til at forfølge dem. — Naar jeg nu tillader mig at sige et Par Ord angaaende det foreliggende Forslag, saa kan det selvfølgelig ikke være min Hensigt at følge den ærede første Læser ind paa selve Spørgsmaalet om de vedkommende Ministres Berettigelse eller Ikke-Berettigelse til at handle saaledes, som de have gjort. Det forekommer mig, at Drøftelsen af dette Spørgsmaal i Sandhed maa siges at være udbatteret her. Baade gennem Aft, hvad der foreligger skriftlig, gennem Statsrevisionens Betænkning, Udvalgsflertallets og Udvalgsmindretallets Udtalelse i deres Betænkninger og her i Salen tror jeg, at denne Sag har faaet en saadan indgaaende Drøftelse, at enhver videre Udvikling vil være unyttig, og særligt kan jeg, der har haft Leilighed til og i saa rigt Maal har benyttet denne Leilighed til at udtale min Opfattelse af denne og den følgende Sag, mindst finde nogen Anledning til atter at fordybe mig deri. Jeg tør maasse tilføje, at det, som det ærede Medlem anførte, ikke er skiftet til at bringe mig bort fra denne Beslutning, thi jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan siges egentlig at have pustet noget nyt Liv i denne Sag eller sagt Andet, end hvad der — det byder Retsfærdigheden mig at sige — paa bedre Maade er sagt fra anden Side. I det jeg altsaa ganske